

Sygn. akt III AUa 721/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Gabriela Pietrzyk - Cyrbus
Sędziowie	SSO del. Anna Petri (spr.) SSA Lena Jachimowska
Protokolant	Ewa Bury

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2016r. w Katowicach

sprawy z odwołania J. B. (J. B.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o ustalenie ustawodawstwa właściwego

na skutek apelacji ubezpieczonego J. B.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach Ośrodka Zamiejscowego w Rybniku

z dnia 21 stycznia 2015r. sygn. akt IX U 1490/14

1. uchyla zaskarżony wyrok wraz z poprzedzającą go decyzją organu rentowego i przekazuje sprawę bezpośrednio Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. do ponownego rozpoznania,

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na rzecz ubezpieczonego J. B. kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

/-/SSO del. A.Petri /-/SSA G.Pietrzyk-Cyrbus /-/SSA L.Jachimowska

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 721/15

UZASADNIENIE

Ubezpieczony J. B. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 9 lipca 2014r., skarżąc ją w zakresie, w jakim organ rentowy stwierdził, że jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, podlega obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od 1 marca 2012r.

i od tego czasu podstawę wymiaru składek na te ubezpieczenia stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak, niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego, przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek. Ubezpieczony domagał się zmiany tej decyzji, poprzez uznanie, iż w czasie wykonywania przez niego pracy na terenie Słowacji na podstawie umów o pracę od 1 marca 2012r.

do 20 października 2013r., a następnie od 1 grudnia 2013r. do nadal, podlega tamtejszemu ustawodawstwu. W jego ocenie, po otrzymaniu od niego pisma informującego o tym fakcie, organ rentowy winien był ustalić mu tymczasowe ustawodawstwo słowackie i zwrócić się

do słowackiej instytucji ubezpieczeniowej o ustalenia w zakresie podlegania w związku

z tym przez niego ubezpieczeniom społecznym. Organ rentowy nie podjął jednak takich działań, a w miejsce tego, wydał zaskarżoną decyzję ustalającą dla niego, wbrew przepisom unijnym, ustawodawstwo polskie.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podkreślając, iż słowacka instytucja ubezpieczeniowa nie wyraziła sprzeciwu w odniesieniu do dokonanego przez niego tymczasowego ustalenia podlegania przez ubezpieczonego w spornych okresach ustawodawstwu polskiemu. Ponadto, u pracodawców ubezpieczonego nie dochodziło do realnego wykonywania pracy na terenie Słowacji.

Wyrokiem z dnia 21 stycznia 2015r. Sąd Okręgowy w Gliwicach - Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Sąd I instancji ustalił, że począwszy od 15 lutego 2010r. do nadal ubezpieczony prowadzi działalność gospodarczą w Polsce. Nie zgłaszał w tym czasie jej zawieszenia,

ani zaprzestania. Z tego tytułu dokonał zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego oraz obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego w okresie od 15 lutego 2010r. do 29 lutego 2012r. i od 1 do 31 listopada 2013r.

W okresie od 1 marca 2012r. do 20 października 2013r. łączyła go umowę o pracę

z firmą (...) w Słowacji, a od 1 grudnia 2013r. zawarł umowę o pracę na czas nieokreślony ze spółką (...) w Słowacji. W obydwu przypadkach praca miała być wykonywana na terenie Słowacji na stanowisku promotora usług i produktów świadczonych przez pracodawcę albo klientów pracodawcy w wymiarze 10 godzin miesięcznie za wynagrodzeniem 40 euro.

Dnia 16 listopada 2012r. ubezpieczony złożył w organie rentowym wniosek

o ustalenie ustawodawstwa właściwego od dnia 1 marca 2012r., w związku z wykonywaniem przez niego pracy najemnej na Słowacji i równoczesnym prowadzeniem działalności gospodarczej w Polsce. W dniu 23 kwietnia 2013r. organ rentowy ustalił tymczasowo,

że od dnia wskazanego we wniosku podlega ustawodawstwu słowackiemu i pismo z takim stanowiskiem w dniu 30 kwietnia 2013r. doręczył słowackiej instytucji ubezpieczeniowej. Pismem z dnia 26 czerwca 2013r. instytucja ta poinformowała organ rentowy o trwającym postępowaniu wyjaśniającym, prowadzonym wobec spółki (...), w toku którego ustalono, że nie dochodziło tam do realnego wykonywania pracy na terenie Słowacji.

Stąd, pismem z dnia 13 grudnia 2013r. organ rentowy poinformował ubezpieczonego

o ustaleniu tymczasowo podlegania przez niego od 1 marca 2012r. w zakresie ubezpieczeń społecznych ustawodawstwu polskiemu.

Dnia 23 stycznia 2014r. ubezpieczony złożył w organie rentowym kolejny wniosek

o ustalenie ustawodawstwa właściwego od 1 grudnia 2013r., w związku z wykonywaniem pracy najemnej na Słowacji i równoczesnym prowadzeniem działalności gospodarczej

w Polsce. Z informacji uzyskanych w toku postępowania przed organem rentowym wynikało, że także w firmie (...) nie dochodziło do realnego wykonywania pracy na terenie Słowacji, w związku z czym, pismem z dnia 28 lutego 2014r. organ rentowy ustalił tymczasowo, że ubezpieczony od 1 grudnia 2013r. w zakresie ubezpieczeń społecznych podlega ustawodawstwu polskiemu. Pismem z 28 lutego 2014r. organ rentowy poinformował o tym słowacką instytucję

ubezpieczeniową, która w terminie dwóch miesięcy nie wniosła sprzeciwu do tego ustalenia. Stanowiło to podstawę wydania zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie. W jego ocenie, postępowanie organu rentowego było zgodne z art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z dnia 16 września 2009r., dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (DZ.U. UE.L.2009.284.1 ze zm.). Na wniosek ubezpieczonego prawidłowo wszczęto procedurę wyjaśniającą i poinformowano słowacką instytucję ubezpieczeniową o tymczasowym ustaleniu ustawodawstwa polskiego. Skoro w terminie dwóch miesięcy od doręczenia tej informacji, instytucja ta nie wniosła sprzeciwu, to ustalenie dokonane przez organ rentowy stało się ostateczne.

W tej sytuacji, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd I instancji oddalił odwołanie, nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.

Apelację od tego wyroku wniosł ubezpieczony.

Ubezpieczony domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji, poprzez przyjęcie, iż ma do niego zastosowanie ustawodawstwo słowackie, ewentualnie jego uchylecia i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Apelujący zarzucił temu wyrokowi:

- mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy naruszenie art. 233 k.p.c., poprzez dowolność i stronniczość przyjęcia dowodów w postaci pisma słowackiej instytucji, umowy o pracę i jego zeznań z pominięciem ich wszechstronnego rozważenia w kontekście wykonywania pracy najemnej na Słowacji;
- naruszenie prawa materialnego, poprzez niezastosowanie przepisu art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE nr L 1661 z 30 kwietnia 2004r. z późn. zm.) i nieustalenie podlegania przez niego ustawodawstwu słowackiemu.

Zdaniem ubezpieczonego, od momentu zatrudnienia na Słowacji, to instytucje tego kraju mają wyłączne prawo do badania, czy i w jakim zakresie, jego praca jest tam wykonywana. Taka analiza nie może być dokonywana w Polsce ani przed organem rentowym, ani przed Sądem. Zdaniem skarżącego, wyrok narusza podstawową zasadę podlegania w zakresie zabezpieczenia społecznego ustawodawstwu jednego państwa UE.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zmierzająca do uchylecia zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji organu rentowego zasługuje na uwzględnienie.

Spór w rozstrzyganej sprawie sprowadzał się do oceny, jakie ustawodawstwo jest właściwe dla ubezpieczonego w zakresie obowiązkowych ubezpieczeń społecznych, począwszy od 1 marca 2012r., w związku z prowadzeniem przez niego pozarolniczej działalności na terenie Polski oraz wykonywaniem pracy najemnej na terenie Słowacji w ramach umowy o pracę zawartej przez niego ze spółką (...), a następnie W..

Okoliczności faktyczne rozstrzyganej sprawy były bezsporne i w przeważającym zakresie zostały prawidłowo wskazane przez Sąd Okręgowy, który z uwagi na transgraniczny charakter ubezpieczenia społecznego ubezpieczonego, trafnie powołał się na przepisy wspólnotowej koordynacji, tj. rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE.L 2004, Nr 166, poz. 1), zwane dalej rozporządzeniem

podstawowym oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r., dotyczące wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE.L 2009, Nr 284, poz.1), zwane dalej rozporządzeniem wykonawczym.

Po myśli wskazanego przez Sąd Okręgowy przepisu prawa materialnego art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego nr 883/2004 osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną. Natomiast, zgodnie z przepisem art. 16 rozporządzenia wykonawczego nr 987, odnoszącym się do procedury dotyczącej stosowania art. 13 rozporządzenia podstawowego:

1. Osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania.

2. Wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu.

3. Tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4 lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii.

4. W przypadku, gdy z uwagi na brak pewności co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa, niezbędne jest nawiązanie kontaktów przez instytucje lub władze dwóch lub więcej państw członkowskich, na wniosek jednej lub więcej instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich lub na wniosek samych właściwych władz, ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego jest określane na mocy wspólnego porozumienia, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego.

W przypadku rozbieżności opinii między zainteresowanymi instytucjami lub właściwymi władzami, podmioty te starają się dojść do porozumienia, zgodnie z warunkami ustalonymi powyżej, a zastosowanie ma art. 6 rozporządzenia wykonawczego.

Wbrew założeniom Sądu I instancji, procedura zastosowana przez organ rentowy nie była zgodna ze wszystkimi wymogami powołanego uregulowania. Należycie wyczerpany został bowiem jedynie tryb przewidziany w art. 16 ust. 1 i 2 rozporządzenia wykonawczego, a jego dalsze postanowienia - już nie. Dokonując subsumpcji stanu faktycznego do treści tych przepisów, wskazać należy, iż ubezpieczony mający miejsce zamieszkania w Polsce i prowadzący tu działalność gospodarczą, w dniu 16 listopada 2012r. poinformował organ rentowy o nawiązaniu przez niego stosunku pracy na Słowacji z dniem 1 marca 2012r., wnosząc o ustalenie dla niego ustawodawstwa słowackiego, jako właściwego. Organ rentowy prawidłowo rozpoznał ten wniosek, ustalając w piśmie z dnia 23 kwietnia 2013r., zgodnie z regułą generalną wynikającą z art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego nr 883/2004, iż z racji wykonywania przez niego pracy najemnej na terenie Słowacji, podlega ustawodawstwu słowackiemu. Zaznaczył przy tym, iż to ustalenie ma charakter tymczasowy, z uwagi na możliwość zakwestionowania tego przez

słowacką instytucję ubezpieczeniową. Pismo doręczono tej instytucji dnia 30 kwietnia 2013r. Była to przy tym ostatnia prawidłowo dokonana czynność przez organ rentowy.

Dalsze postanowienia art. 16 ust. 3-6 nie zostały już zastosowane przez organ rentowy. Pismem z dnia 26 czerwca 2013r. słowacka instytucja ubezpieczeniowa poinformowała organ rentowy o trwającym postępowaniu wyjaśniającym, prowadzonym wobec pracodawcy ubezpieczonego - spółki (...). Zaznaczyła przy tym, iż będzie informować o zajętych ostatecznie w tej sprawie stanowisku. Treść tego pisma nie została w ten sposób przywołana przez Sąd I instancji. Wbrew temu zobowiązaniu, instytucja ta nigdy więcej nie kontaktowała się z organem rentowym i nie informowała o wynikach postępowania wyjaśniającego.

Brak więc podstaw do przyjęcia, że zostało ono już zakończone. W żadnym wypadku z informacji słowackiej instytucji ubezpieczeniowej nie sposób odczytać, iż w myśl art. 16 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego, wnosi ona sprzeciw wobec ustalonego tymczasowo dla ubezpieczonego ustawodawstwa słowackiego. Wskazuje jedynie na swe wątpliwości w tym zakresie i wszczęte w związku z tym postępowanie wyjaśniające.

W tej sytuacji, organ rentowy nie miał najmniejszych podstaw do unieważnienia ustalenia ustawodawstwa słowackiego, którą to okoliczność Sąd Okręgowy także pominął i ustalenia w miejsce tego ustawodawstwa polskiego, o czym pismem z dnia 13 grudnia 2013r. został powiadomiony ubezpieczony, a pismem z dnia 28 lutego 2014r. - słowacka instytucja ubezpieczeniowa. Te działania, podobnie jak treść zaskarżonej decyzji

i rozstrzygnięcia Sądu I instancji, nie znajdowały umocowania w brzmieniu powołanego wyżej art. 16 ust. 3 i 4 rozporządzenia wykonawczego. Organ rentowy winien był bowiem, zgodnie z zapewnieniem słowackiej instytucji ubezpieczeniowej, zwrócić się do niej

o przedstawienie wyników prowadzonego postępowania wyjaśniającego, a w razie braku pewności co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa i po myśli przytoczonych przepisów, nawiązać z nią kontakt, celem zawarcia porozumienia w przedmiocie ustawodawstwa mającego zastosowanie do ubezpieczonego. Te czynności nie zostały tymczasem podjęte przez organ rentowy.

Akcentowanie przez Sąd I instancji za organem rentowym zaniechania słowackiej instytucji ubezpieczeniowej i niewniesienie sprzeciwu wobec ustalenia przez organ rentowy pismem z dnia 13 grudnia 2013r. podlegania przez ubezpieczonego ustawodawstwu słowackiemu, wskazuje na niezrozumienie powołanych regulacji. Zgodnie z treścią art. 16 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, takiego sprzeciwu należało bowiem oczekiwać

po ustaleniu przez organ rentowy ustawodawstwa słowackiego. Ono bowiem w myśl art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego stanowi zasadę generalną. Zgodnie z nią, regułą jest podleganie przez osobę prowadzącą działalność na własny rachunek w jednym państwie członkowskim ustawodawstwu tego państwa członkowskiego, w którym wykonuje ona swą pracę najemną. Organ rentowy nie miał żadnych podstaw do wydania decyzji sprzecznej

z tą normą. Nie upoważniały go do tego ani przepisy unijnego prawa materialnego, ani też procedury. Skoro zatem to ustalenie uznane przez organ rentowy było z założenia błędne, to nie sposób wywodzić jakichkolwiek skutków prawnych z faktu, iż słowacka instytucja ubezpieczeniowa nie zajęła stanowiska w tej sprawie. Powołane regulacje

nie przewidują bowiem w ogóle możliwości jednostronnego ustalenia przez instytucję miejsca zamieszkania ubezpieczonego podlegania przez niego ustawodawstwu innego państwa członkowskiego, niż to, w jakim wykonuje on pracę najemną.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na jednolite orzecznictwo sądowe, w tym między innymi pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2013r.

(II UK 333/12, OSNP z 2014r., Nr 3, poz.47), zgodnie z którym nie jest dopuszczalna ocena stosunku prawnego stanowiącego tytuł ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim przez instytucję miejsca zamieszkania osoby wnoszącej o ustalenie właściwego ustawodawstwa. Stwierdzenia spełnienia warunków ubezpieczenia społecznego w systemie prawnym państwa wykonywania pracy, podlegającym koordynacji na

podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/04, dokonują bowiem jedynie organy właściwe do stosowania tego prawa. Istnienie tytułu ubezpieczenia społecznego za granicą wyklucza - zdaniem Sądu Najwyższego - dokonywanie ustaleń przeciwko dowodowi ubezpieczenia społecznego w innym państwie, a nadto określenie ustawodawstwa właściwego, wskazującego na instytucję miejsca świadczenia pracy najemnej, wyłącza ocenę przez instytucję miejsca zamieszkania, czy stosunek prawny, będący podstawą objęcia ubezpieczeniem społecznym w kraju świadczenia pracy, jest ważny według prawa miejsca zamieszkania ubezpieczonego. Sąd Najwyższy podkreślił także, że jest oczywiste, że instytucja miejsca zamieszkania osoby ubiegającej się o ustalenie ubezpieczenia społecznego w innym państwie może powziąć wątpliwości co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa, lecz może chodzić jedynie o wątpliwości co do określenia ustawodawstwa mającego zastosowanie do zainteresowanego, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego, czyli niepewności co do tego, czy osoba zainteresowana jest objęta systemem zabezpieczenia społecznego w więcej, niż jednym państwie członkowskim. Wątpliwości tych instytucja miejsca zamieszkania wnioskodawcy nie może sama rozstrzygać, lecz musi dostosować się do trybu rozwiązywania sporów, co do ustalenia ustawodawstwa właściwego, wskazanego w szczególności w oparciu o art. 6, 15 oraz 16 rozporządzenia nr 987/2009, które nakazują zwrócić się - w przypadku istnienia wątpliwości bądź rozbieżności - do instytucji innego państwa członkowskiego. Instytucje niezwłocznie dostarczają lub wymieniają między sobą wszystkie dane, niezbędne dla ustanowienia i określenia praw i obowiązków osób, do których ma zastosowanie rozporządzenie podstawowe. Tymczasem, w niniejszym przypadku, mimo niezakończenia postępowania wyjaśniającego, prowadzonego przez słowacką instytucję ubezpieczeniową, organ rentowy sam ostatecznie ocenił ważność stosunków pracy ubezpieczonego, jakie miały być przez niego realizowane na terenie Słowacji, co w świetle przytoczonego stanowiska, uznać należy za niedopuszczalne. Znajduje ono kontynuację w kolejnych orzeczeniach Sądu Najwyższego (tak np. wyrok z 9 stycznia 2014r., I UK 275/13).

Zauważyć na koniec należy, iż zarówno organ rentowy, jak i Sąd Okręgowy pominął treść kopii listu rejestracyjnego, znajdującą się w aktach organu rentowego, z której wynika, iż słowacka instytucja ubezpieczeniowa nadała mu numer ubezpieczenia, więc za cytowanym wyrokiem Sądu Najwyższego z 6 czerwca 2013r. należy podnieść, że polska instytucja ubezpieczeniowa nie mogła tej okoliczności zignorować. Istnienie bowiem tytułu ubezpieczenia społecznego za granicą wyklucza dokonywanie ustaleń przeciwko dowodowi ubezpieczenia społecznego w innym państwie (tak chwała Sądu Najwyższego z 18 marca 2010r., II UZP 2/10, OSNP 2010 nr 17-18, poz. 216 i wyroki z dnia 6 września 2011r.,

I UK 84/11 i z 23 listopada 2012r., II UK 103/12). W razie natomiast pojawienia się wątpliwości co do ważności dokumentu lub dokładności przedstawienia okoliczności, na których opierają się informacje zawarte w tym dokumencie, instytucja państwa członkowskiego, która otrzymuje dokument, ma - stosownie do art. 5 rozporządzenia wykonawczego - zwrócić się do instytucji, która ten dokument wydała o niezbędne wyjaśnienia lub wycofanie tego dokumentu. Instytucja wydająca dokument ponownie rozpatruje podstawy jego wystawienia i w stosownych przypadkach wycofuje go. Okoliczności związane z wydaniem tego dokumentu i jego prawdziwością nie zostały w ogóle wyjaśnione.

Reasumując, skoro w dniu 19 listopada 2013r. ubezpieczony zgłosił wniosek o ustalenie ustawodawstwa właściwego, to organ ubezpieczeń społecznych miejsca jego zamieszkania był jedynie uprawniony do wskazania ustawodawstwa właściwego stosownie do art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004 (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2007r., sygn. I UK 68/07, OSNP 2008 Nr 19-20, poz. 300). W związku z tym, słowacka instytucja ubezpieczeniowa prowadziła potem postępowanie wyjaśniające. Ponieważ jednak nie powiadomiła organu rentowego o jego wynikach, przeto uznać należy, iż zaskarżona decyzja, wskazująca na polskie ustawodawstwo, wydana została przedwcześnie i wbrew stanowisku Sądu I instancji, bez przeprowadzenia wymaganej procedury. Przemawia to

za koniecznością uchylenia nie tylko zaskarżonego wyroku, lecz także decyzji organu rentowego celem rozpoznania sprawy we właściwym trybie.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy organ rentowy w ramach współpracy ze słowacką instytucją ubezpieczeniową, wynikającą z art. 16 rozporządzenia wykonawczego, jednoznacznie ustali, czy w spornym okresie ubezpieczony podlegał ubezpieczeniom społecznym na terenie państwa członkowskiego, w jakim świadczyć miał pracę najemną.

Przy tej okazji instytucja ta winna odnieść się do omówionej wyżej przedłożonej przez ubezpieczonego kopii listu rejestracyjnego i powiadomić jednoznacznie o wynikach prowadzonego postępowania wyjaśniającego, a organ rentowy winien baczyć, by stanowisko tej instytucji odnosiło się wyraźnie do ubezpieczonego, a nie wyłącznie do jego pracodawcy

i obejmowało cały sporny okres. Informacje uzyskane od instytucji ubezpieczeniowej miejsca wykonywania pracy pozwolą na prawidłową ocenę zasadności wniosku apelującego

o ustalenie ustawodawstwa właściwego.

Mając powyższe na uwadze, na mocy art. 477^{14a} k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł, jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach postępowania Sąd odwoławczy rozstrzygnął w punkcie 2 wyroku, w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.

/-/SSO del. A.Petri /-/SSA G.Pietrzyk-Cyrbus /-/SSA L.Jachimowska

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR